

وقتی منابع سلامت از هزینه‌ها جا می‌ماند

رشد فزاینده هزینه‌های سلامت در کنار منابع مالی ناکافی، نظام درمان کشور را با تنگنای جدی مواجه کرده است؛ وضعیتی که افزایش بدهی بیمه‌ها و فشار بر پرداخت از جیب مردم را به دنبال داشته و ضرورت اصلاح شیوه تامین و مدیریت منابع سلامت را دوچندان کرده است.

تامین مالی یکی از وظایف مهم نظام سلامت است و بدون یک نظام مالی کارآمد نمی‌توان به اهداف سلامت دست پیدا کرد؛ در واقع باید فرآیندی برای تامین منابع مالی پایدار شکل بگیرد تا این منابع به خدمات ارزشمند تخصیص پیدا کند. وقتی منابع نظام سلامت به صورت پایدار تامین نمی‌شود، آثار آن علاوه بر تولید دارو، در پرداخت به ارائه کنندگان خدمات سلامت نیز مشهود است و در نهایت منجر به شکل‌گیری نارضایتی در بیماران خواهد شد.

سهم سلامت از تولید ناخالص ملی کمتر از ۵ درصد است

یکی از شاخص‌های مهم در این زمینه، سهم سلامت از اقتصاد کشور است؛ یعنی چند درصد از تولید ناخالص ملی به حوزه سلامت اختصاص پیدا می‌کند. بر اساس آخرین آمارها، این میزان در ایران کمتر از ۵ درصد است. میانگین سهم سلامت از تولید ناخالص ملی در دنیا حدود ۱۰ درصد، در ایالات متحده آمریکا حدود ۱۷ درصد، در انگلستان حدود ۱۱ درصد، در آلمان و سوییس و فرانسه حدود ۱۲ درصد است.

دکتر سید حسن امامی رضوی، مشاور وزیر بهداشت و رییس دبیرخانه شورای عالی سلامت و امنیت غذایی در این رابطه اظهار کرد: مهمترین مسئله در نظام مالی سلامت، سهم سلامت از تولید ناخالص ملی است و این میزان در حال حاضر حدود ۵ درصد است. از طرفی، تعرفه‌های تشخیصی درمانی در سال ۱۴۰۵ حدود ۳۰ تا ۴۰ درصد افزایش داشت، اما منابع بیمه‌ها حدود ۲۰ درصد افزایش داشته و از سوی دیگر تعهدات بیمه‌ها نیز بیشتر شده و داروها و خدمات تحت پوشش نیز افزایش پیدا کرده‌اند و همه این موارد نیازمند افزایش سهم سلامت از تولید ناخالص ملی است.

وی ادامه داد: در دولت یازدهم و طرح تحول سلامت این اتفاق افتاد و سهم سلامت از تولید